

Sylvia Naimark

Målningar, Härnösands konsthall, till 19 okt.

Jag kände mig först tveksam inför Sylvia Naimarks målningar på Härnösands konsthall. Öppnar den här visningen upp för något fruktbart samtal hos mig? Hennes utställning skildrar beslöjade stämningslägen mellan människa och natur, på ett relativt traditionellt expressionistiskt sätt, det är både nervigt och poetiskt här och var men jag hade svårt att hitta någon särskild ingång som skulle trigga mig till att skriva en text. Möjligen var det just svårtillgängligheten som fick mig att återkomma till utställningen, det fanns något störande som irriterade mig och som jag ville kolla upp närmare. I de ljusa och nästan helt upplösta målningarna stiger knappt antydda figurer fram, som i den stora "Svävan" där det från början är svårt att upptäcka konturerna från ett antal kvinnor i olika gående och stående positioner. Samma koncept återkommer i "Grumlige vatten" men där ett mörkt mittenparti liksom suger åt sig all kraft från omgivningen. I den mindre målningen "Skydd" med en bakgrund av sargad natur syns, också nästan urblekt, formen av ett barns huvud och något som liknar ett munskydd som barnet håller mot munnen. Den bilden är ändå kanske den mest slående och utmejslade i utställningen. På en annan bild, "Promenade", går ett litet disigt tåg av musicerande barn genom ett landskap men där det i förgrunden lite oroväckande antyds något som liknar jaktorn.

I de här målningarna är människorna som sagt knappt antydda, liksom motvilligt inristade och nästan på väg att försvinna in i den lika dimmiga bakgrunden. Kanske handlar det om miljökritik, eller om allegorier eller sagoberättelser, som i "Can I hold him" där en mansfigur håller upp en stor hund framför en flicka med hundhuvud. Men det här sättet att måla, avskalat och utfränt, får mig snarare tro att det är mindre bildernas berättande innehåll än det yttre formspråket som är Sylvia Naimarks egentliga ärende. Det man ser är obestämda landskap, ljusdunkla och lite svårmodiga, målat råddigt och otåligt som om det var ögonblicksbilder som Naimark snabbt måste rädda. Människofigurerna blir spöken eller minnen om något fortfarande närvarande i landskapet.

Det finns överlag något spänt i målningarna som när som helst är på väg att brista, en beslöjning som kanske är medveten, en berättelse kanske just om otydliga spänningsfält mellan den yttre verkligheten och de inre upplevelserna. Kanske vill bilderna ingenting annat än finnas där som sköra frågetecken, som det är upp till betraktaren att förlösa och undersöka som en detektiv. Men hur skulle ett avslöjande av beslöjningen se ut? I den lilla bilden "Porslinskyss" upptäcker jag först efter att tittat mycket noga en ljusblå porslinskulptur med ett kyssande par, men hela målningen är övertäckt med ett tunt ljust lager färg. Kanske handlar det om minnen ändå, eller projiceringar av de känslor och vaga erfarenheter som så lätt undflyr oss. Det är på sätt och vis modigt av Sylvia Naimark att bege sig ut på dessa tunna isar.

Text och foto: Jan K Persson

Volym 2013-10-10